

Rolnummer 843
Arrest nr. 50/95 van 15 juni 1995

A R R E S T

In zake : de vordering tot gedeeltelijke schorsing van het decreet van de Vlaamse Gemeenschap van 21 december 1994 betreffende het onderwijs VI, ingesteld door de v.z.w. Katholieke Universiteit Brussel.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters L. De Grève en M. Melchior, en de rechters L.P. Suetens, H. Boel, L. François, G. De Baets en R. Henneuse, bijgestaan door de griffier L. Potoms, onder voorzitterschap van voorzitter L. De Grève,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de vordering*

Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 9 mei 1995 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 10 mei 1995, is een vordering tot schorsing ingesteld van de artikelen 114, 127, 128, 129, 130, 133, 134, 141, 149, § 1, 1°, 2° en 3°, en 160, derde lid, van het decreet van de Vlaamse Gemeenschap van 21 december 1994 betreffende het onderwijs VI, bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 16 maart 1995, door de v.z.w. Katholieke Universiteit Brussel, met zetel te 1080 Brussel, Vrijheidslaan 17.

Bij hetzelfde verzoekschrift vordert de verzoekende partij eveneens de vernietiging van de voormelde bepalingen.

II. *De rechtspleging*

Bij beschikking van 10 mei 1995 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Bij beschikking van 16 mei 1995 heeft het Hof de dag van de terechtzitting bepaald op 23 mei 1995.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de in artikel 76 van de organieke wet vermelde autoriteiten evenals aan de verzoekende partij en haar advocaat bij op 16 mei 1995 ter post aangetekende brieven.

Op de openbare terechtzitting van 23 mei 1995 :

- zijn verschenen :
- . Mr. D. Lindemans, advocaat bij de balie te Brussel, voor de verzoekende partij;
- . Mr. E. Brewaeyts, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Vlaamse Regering;
- hebben de rechters-verslaggevers L.P. Suetens en R. Henneuse verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

III. *Onderwerp van de bestreden bepalingen*

De bestreden bepalingen maken alle deel uit van titel VII van het decreet van 21 december 1994, die betrekking

heeft op het « Academisch Onderwijs », en regelen de financiering van de voortgezette academische opleidingen aan de universiteiten. Enerzijds vervangen zij een reeks bepalingen uit het decreet van de Vlaamse Raad van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap, en anderzijds heffen zij sommige bepalingen van laatstgenoemd decreet op.

De verzoekende partij vordert in hoofdorde de vernietiging van artikel 127 van het decreet van 21 december 1994.

Die bepaling luidt :

« Art. 127. Artikel 130 van hetzelfde decreet (het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap) wordt vervangen door de volgende bepaling :

' Artikel 130. § 1. In 1995 worden aan de universiteiten de volgende werkingsuitkeringen, uitgedrukt in miljoenen franken, toegekend :

1. Katholieke Universiteit Leuven :	7.022,8
2. Vrije Universiteit Brussel :	2.457,5
3. Universiteit Antwerpen	
a) Universitair Centrum Antwerpen :	750,5
b) Universitaire Instelling Antwerpen :	976,1
c) Universitaire Faculteiten Sint-Ignatius Antwerpen :	777,2
4. Limburgs Universitair Centrum :	647,4
5. Katholieke Universiteit Brussel :	186,0
6. Universiteit Gent :	4.764,4

§ 2. Vanaf 1996 wordt het nominale bedrag van de werkingsuitkering volgens de onderstaande formule aangepast :

$$W(95 + n) = (W 1995 + BEB \times (OBE 94 + n - OBE 94)) \times I,$$

waarbij :

$W(95 + n)$: het nominale bedrag van de werkingsuitkering voor het jaar 1995 + n;

$W 1995$: basisbedrag 1995 van de werkingsuitkering bedoeld in § 1;

BEB : basiseenheidsbedrag per onderwijsbelastingseenheid = 97.402 BF;

$OBE 94 + n$: de som van de onderwijsbelastingseenheden van de desbetreffende universiteit op 1 februari 1994 + n berekend overeenkomstig artikel 135;

$OBE 94$: de som van de onderwijsbelastingseenheden van de desbetreffende universiteit op 1 februari 1994 zoals vastgelegd in § 3;

$I = 0,80 \times (L1/L0) + 0,20 \times (C1/C0)$ waarbij I de indexeringsformule aangeeft;

$L1/L0$ de verhouding aangeeft tussen de geraamde index van de eenheidsloonkosten op het einde van het desbetreffende begrotingsjaar en de index van de eenheidsloonkosten op het einde van het begrotingsjaar 1995;

$C1/C0$ de verhouding aangeeft tussen de geraamde index van de consumptieprijsen op het einde van het

desbetreffende begrotingsjaar en de index van de consumptieprijzen op het einde van het begrotingsjaar 1995.

§ 3. Het aantal onderwijsbelastingseenheden op 1 februari 1994 wordt vastgesteld als volgt :

1. Katholieke Universiteit Leuven :	33.672,0
2. Vrije Universiteit Brussel :	8.020,5
3. Universiteit Antwerpen	
a) Universitair Centrum Antwerpen :	3.341,0
b) Universitaire Instelling Antwerpen :	2.757,5
c) Universitaire Faculteiten Sint-Ignatius Antwerpen :	2.884,0
4. Limburgs Universitair Centrum:	2.488,5
5. Katholieke Universiteit Brussel :	527,0
6. Universiteit Gent :	22.838,0

§ 4. Aan het Limburgs Universitair Centrum worden in 1995 de volgende aanvullende werkingsuitkeringen toegekend (bedragen uitgedrukt in miljoenen franken) : 27,1 ' »

De verzoekende partij vordert in bijkomende orde de vernietiging van een reeks bepalingen die met artikel 127 samenhangen. Die bepalingen luiden :

« Art. 114. Artikel 43, § 7, van hetzelfde decreet wordt vervangen door de volgende bepaling :

' § 7. In afwijking van het bepaalde in § 3 kan het universiteitsbestuur voor maximaal de helft van de door haar aangeboden voortgezette academische opleidingen een hoger jaarlijks inschrijvingsgeld vaststellen. ' »

« Art. 128. In hoofdstuk VII van hetzelfde decreet wordt een artikel 130ter ingevoegd luidend als volgt :

' Artikel 130ter. De onderwijsbelastingseenheden op 1 februari 1991 en 1 februari 1992 van de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap worden vastgesteld als volgt :

UNIVERSITEIT	O.B.E. 1991	O.B.E. 1992
Vrije Universiteit Brussel	9.342,5	9.326,5
Katholieke Universiteit Leuven	34.003,5	34.582,0
Universitaire Faculteiten Sint-Ignatius Antwerpen	3.245,5	3.087,5
Universitaire Instelling Antwerpen	2.726,5	2.825,5
Limburgs Universitair Centrum	1.453,5	2.057,5
Katholieke Universiteit Brussel	665,0	591,5
Universiteit Gent	20.297,5	21.217,5
Universitair Centrum Antwerpen	2.642,5	3.081,5
TOTAAL	74.376,5	76.769,5

Het basiseenheidsbedrag per onderwijsbelastingseenheid is gelijk aan :

$$\text{B.E.B. 1991 : } \frac{14.488.900.000}{2 \times 74.376,5} = 97.402 \text{ ' »}$$

« Art. 129. In artikel 132, eerste lid, 1°, van hetzelfde decreet worden de woorden 'aanvullende opleiding of specialisatieopleiding' geschrapt. »

« Art. 130. Artikel 135, eerste lid, van hetzelfde decreet wordt vervangen door de volgende bepaling :

' Het aantal onderwijsbelastingseenheden van een universiteit is gelijk aan de som van de produkten van het aantal financierbare studenten ingeschreven voor een academische opleiding of voor het examen van doctor in iedere financieringsgroep enerzijds en het overeenkomstige puntengewicht anderzijds. ' »

« Art. 133. In artikel 141, eerste lid, van hetzelfde decreet worden de woorden 'en voortgezette academische opleidingen' en de woorden '20 ingeschreven studenten in een aanvullende opleiding en 20 ingeschreven studenten in elk studiejaar van een specialisatieopleiding' geschrapt. »

« Art. 134. In artikel 142, eerste lid, van hetzelfde decreet worden de woorden '10 ingeschreven studenten in elk studiejaar van een specialisatieopleiding' geschrapt. »

« Art. 141. In artikel 160 van hetzelfde decreet wordt de tekst vanaf de zin beginnend met : 'Om na te gaan ...' vervangen door :

' Om vanaf het begrotingsjaar 1996, na te gaan of de 80 percent- of 85 percentnorm in een begrotingsjaar al dan niet overschreden wordt, worden de geraamde personeelsuitgaven van het betreffende begrotingsjaar vergeleken met de bedragen berekend volgens onderstaande formules :

$$(W_{1995} + \text{BEB} \times \text{delta OBE}) \times 195 \times 0,80 \times (L_{95} + n/L_{95}) + Y_{95} + n;$$

$$(W_{1995} + \text{BEB} \times \text{delta OBE}) \times 195 \times 0,85 \times (L_{95} + n/L_{95}) + Y_{95} + n,$$

waarbij :

- 195 gelijk is aan de waarde van de index 1, bepaald in artikel 130, voor het begrotingsjaar 1995;
- delta OBE gelijk is aan het aantal OBE bepalend voor het betrokken begrotingsjaar, verminderd met het aantal OBE bepalend voor het begrotingsjaar 1995;
- $Y_{95} + n$ de uitkering in het jaar 1995 + n, op grond van artikel 136;
- $(L_{95} + n/95)$ de relatieve stijging van de eenheidsloonkosten ten opzichte van 1995;
- W_{1995} de bedragen zoals bepaald in artikel 130. ' »

« Art. 149. § 1. In het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap worden volgende bepalingen opgeheven :

1° het artikel 131, derde lid;

2° het artikel 132, eerste lid, 3°, d;

3° het artikel 133, 2° en 3°;

(...) »

IV. *In rechte*

- A -

Verzoekschrift

A.1.1. De v.z.w. Katholieke Universiteit Brussel heeft belang bij de vernietiging van de bestreden bepalingen, nu deze haar rechtstreeks en ongunstig kunnen en zullen raken.

Uit de besprekingen over het ontwerp van decreet in de Vlaamse Raad waar de financiële weerslag van de bestreden bepalingen op de werkingsmiddelen van de verzoekende partij werd berekend, blijkt dat de desbetreffende maatregelen leiden tot een vermindering van de werkingsuitkeringen met 10,2 miljoen frank op een totaal bedrag van 196,2 miljoen frank dat aan werkingsmiddelen zou worden toegekend overeenkomstig het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap.

Voor de verzoekende partij is vooral artikel 127 van het decreet van 21 december 1994 grievend. De wijzigingen van de andere bepalingen geschieden « bij wijze van gevolg » en zijn om die reden ook nadelig, zeker in hun onderlinge samenhang.

Enkel de wijziging doorgevoerd door artikel 114 van het bestreden decreet, is op zichzelf niet nadelig, nu in die bepaling enkel een mogelijkheid wordt geboden om voor de helft van de aangeboden voortgezette academische opleidingen een hoger inschrijvingsgeld te vorderen. Die bepaling zou in voorkomend geval van de schorsing en de vernietiging kunnen worden uitgesloten.

A.1.2. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 10, 11 en 24, § 4, van de Grondwet.

Met de bestreden bepalingen wordt een stelsel van werkingstoelagen ingevoerd waarbij de verzoekende partij, als jonge en kleine universiteit die bovendien voor de door haar aangeboden voortgezette academische opleidingen, op grond van de voorheen van kracht zijnde regeling, in aanmerking zou komen voor financiering vanaf 1995, getroffen wordt door een vermindering van de werkingstoelagen met 10,2 miljoen frank of 5,189 pct. van haar werkingsbudget, en dit bij een omslag van een begrotingsbesparing op de totale werkingstoelagen aan universiteiten van slechts 80 miljoen frank of 0,452 pct.

Het beginsel van de gelijkheid en het discriminatieverbod houden in dat wezenlijk verschillende situaties niet enkel « ongelijk » worden behandeld, maar dat die ongelijke behandeling ook wordt toegepast volgens een criterium dat objectief en redelijk is in verhouding tot het nagestreefde doel.

Artikel 24 van de Grondwet specificeert en expliciteert de verplichting die reeds besloten ligt in het gelijkheidsbeginsel van artikel 10 van de Grondwet, maar versterkt meteen de verplichting die op de decreetgever rust om rekening te houden met de eigen karakteristieken van een onderwijsinstelling en met alle andere objectieve verschillen.

De decreetgever dient derhalve op grond van de artikelen 10 en vooral 24 van de Grondwet bij het verdelen van de werkingstoelagen van de universiteiten rekening te houden met de objectieve verschillen, waaronder de eigen karakteristieken van een universitaire instelling, zoals ten deze het feit dat het gaat om een jonge instelling die op grond van de voordien bestaande decretale regeling na twee jaar niet gesubsidieerde organisatie van voortgezette academische opleidingen vanaf 1995 aanspraak kon maken subsidiëring hiervoor, en hij dient te voorzien in een aan die verschillen aangepaste behandeling.

De criteria die in het bestreden decreet worden gehanteerd voor het bepalen van de omslag van het totale budget voor werkingsuitgaven tussen de diverse universiteiten zijn niet alleen willekeurig bepaald en leiden niet tot een evenredige verdeling in het licht van het doel van de betreden bepalingen, ze staan bovendien niet in verhouding tot het beoogde doel.

Uit de parlementaire voorbereiding van het bestreden decreet in de Vlaamse Raad blijkt dat de wijziging in de verdeling van de werkingstoelagen berust op een willekeurig gekozen criterium, gebaseerd op een onverklaarbare beperking van de aanrekening van de stijging van het aantal onderwijsbelastingseenheden van de voortgezette academische opleidingen tot 10 pct. van de totale stijging van het aantal onderwijsbelastingseenheden in Vlaanderen.

De decreetgever heeft op geen enkele wijze rekening gehouden met de verschillen tussen de diverse universiteiten, meer bepaald wat betreft hun karakteristieken in verband met voortgezette academische opleidingen.

Het resultaat van die willekeurige omslag is niet alleen dat de verzoekende partij als « kleinste » universiteit in absolute cijfers 10,2 miljoen frank op 196,2 miljoen frank moet inleveren, terwijl de grootste universiteit (KU Leuven) « slechts » 37,6 miljoen op 7.060,4 miljoen frank moet inleveren. In procenten uitgedrukt is de inlevering van de verzoekende partij echter nog veel meer buiten elke redelijke verhouding tot de totale besparing van 80 miljoen of 0,45 pct., zoals blijkt uit de parlementaire voorbereiding van het decreet.

A.1.3. Het tweede (subsidiäre) middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 10, 11 en 24, § 4, van de Grondwet.

Voor het bepalen van het herziene basisbedrag voor de werkingsuitkering van de universiteiten, zoals bepaald in artikel 130, § 1, van het decreet van 12 juni 1991, vervangen door artikel 127 van het bestreden decreet, is geen rekening gehouden met de daadwerkelijk gevolgde voortgezette academische opleidingen, maar enkel met de voor financiering in aanmerking komende onderwijsbelastingseenheden in die opleidingen.

De decreetgever is ertoe gehouden bij het verdelen van een totaal bedrag aan werkingsuitkeringen tussen universiteiten, dit te doen volgens criteria die relevant zijn of minstens een redelijk verband vertonen met het nagestreefde doel.

Het nieuwe basisbedrag van de werkingsuitkeringen van de universiteiten wordt voor 1995 in absolute cijfers bepaald, terwijl dat basisbedrag in de volgende jaren zal variëren volgens een bepaalde formule waarbij onder meer als variabele rekening wordt gehouden met de wijziging van het aantal onderwijsbelastingseenheden ten opzichte van de op 1 februari 1994 vastgestelde onderwijsbelastingseenheden voor de academische opleidingen en de doctoraten, met uitsluiting van die voor de voortgezette academische opleidingen.

Elke wijziging na 1 februari 1994 in het aantal studenten voor de voortgezette academische opleidingen blijft dus volstrekt zonder invloed op de werkingsuitkeringen van de universiteiten vanaf 1995.

De werkingskosten voor die opleidingen vanaf 1995 worden ook niet vergoed via een aanpassing van het basisbedrag dat geldt voor 1995.

Bovendien werd, voor het bepalen van het nieuwe basisbedrag enkel rekening gehouden met een stijging van het aantal onderwijsbelastingseenheden voor de voortgezette academische opleidingen tussen 1 februari 1993 en 1 februari 1994, op een arbitraire en niet beargumenteerde wijze beperkt per universiteit tot 10 pct. van de totale stijging voor alle universiteiten in diezelfde periode.

Daarbij komt dat dit niet alleen geldt voor het basisbedrag, bepaald voor 1995 in artikel 130, § 1, van het

bestreden decreet, maar uiteraard ook voor de volgende jaren omdat de formule van artikel 130, § 2, die voor die jaren wordt gehanteerd, de werkingstoelage voor 1995 als uitgangspunt neemt, zoals die in artikel 130, § 1, is bepaald.

Wat ook het doel van de bestreden bepalingen moge zijn - maar ervan uitgaande dat een besparing op uitgaven voor voortgezette academische opleidingen de hoofddoelstelling is - moet worden vastgesteld dat, met de bestreden financieringsregeling, rekening houdend met de gevolgen van de toegepaste verdelingscriteria, het gelijkheidsbeginsel (en de daarin besloten liggende eis van evenredigheid tussen doel en middelen) geschonden is, en meteen ook de toepassing die van dat beginsel wordt gemaakt in artikel 24 van de Grondwet.

A.1.4. De verzoekende partij vordert de schorsing van de bestreden bepalingen, nu de tenuitvoerlegging ervan haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent.

Bij het aantonen van haar belang heeft de verzoekende partij reeds gewezen op de financiële « amputatie » die zij door de bestreden bepalingen ondergaat : zij moet meer dan 5 pct. op de reeds beperkte werkingsmiddelen die legitiem en redelijkerwijs konden worden verwacht, inleveren. Dit volgt dan nog op een periode waarin zij gedurende twee jaar voortgezette academische opleidingen heeft aangeboden zonder daarvoor enige werkingsuitkering te kunnen verkrijgen, maar met de legitieme verwachting die na die twee jaar wel te verkrijgen (dit vertegenwoordigde een investering van 22 miljoen frank).

Nu is op zichzelf een financieel nadeel in de regel niet moeilijk te herstellen. Die algemene regel geldt ten deze echter niet, omdat het nadeel veel verder reikt dan alleen maar het financiële aspect.

De in de begroting van 1995 ingeschreven uitgaven voor de voortgezette academische opleidingen zijn niet financierbaar met de beperking van de subsidiëring overeenkomstig de bestreden decreetsbepalingen. De verzoekende partij zal zich daarom door de nieuwe financieringsregeling genoodzaakt zien de bestaande voortgezette academische opleidingen af te bouwen.

Door het wegvallen van financiering van voortgezette academische opleidingen dreigt de verzoekende partij ook een deel van haar algemene aantrekkingskracht te verliezen; haar imago van een universiteit die niet alleen kandidatuuropleidingen biedt, wordt aldus ook aangetast.

Die beperking moet noodzakelijkerwijze ook leiden tot een beperking van de personeelsformatie, vermits het personeel met die werkingstoelage wordt betaald. Daardoor dreigen waardevolle kandidaten te moeten worden geweerd.

Een schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden bepalingen dringt zich derhalve op om dat moeilijk te herstellen ernstig nadeel te voorkomen.

Memorie van de Vlaamse Regering

A.2.1. De verzoekende partij houdt in het eerste middel voor dat zij zich ten opzichte van de andere universiteiten in een verschillende situatie zou bevinden, en dat de decreetgever op grond van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en vooral op grond van artikel 24 van de Grondwet, bij het verdelen van de werkingstoelagen van de universiteiten rekening diende te houden met de objectieve verschillen, waaronder de eigen karakteristieken van een universitaire instelling.

De verzoekende partij meent die « eigen karakteristieken » te mogen afleiden uit het feit dat het gaat om een jonge instelling die op grond van de voordien bestaande decretale regeling na twee jaar niet gesubsidieerde organisatie van voortgezette academische opleidingen vanaf 1995 aanspraak kon maken op subsidiëring hiervoor.

Het Hof zal in de eerste plaats dienen na te gaan of de genoemde karakteristieken wel voldoende objectief en vaststaand zijn voor de ongelijke behandeling, en bovendien of het evenredigheidsbeginsel wel werd geëerbiedigd.

De decreetgever heeft de bedoeling gehad een nieuwe financieringsmethodologie in te voeren voor de voortgezette academische opleidingen door het invoegen van de financiering van die opleidingen in het

basisbedrag van iedere universiteit, om te vermijden dat de werkingstoelagen van de universiteiten in de toekomst op een niet te beheersen wijze zouden stijgen en om te komen tot een rationalisatie in het aanbod van voortgezette academische opleidingen. Die wijziging beoogt in het bijzonder de kosten van de voortgezette academische opleidingen toekomstgericht te beheersen door vanaf het begrotingsjaar 1996 voor die opleidingen af te stappen van de financiering naargelang van de stijging of daling van het aantal financierbare studenten.

Het hoeft niet te worden gezegd dat de beoordeling van de opportuniteit van een maatregel niet tot de bevoegdheid van het Hof behoort.

Wat de financiering van de aanvullende academische opleidingen betreft, moet worden opgemerkt dat een dergelijke vorm van academisch onderwijs niet een wezenlijke taak van de universiteiten uitmaakt. Het organiseren van dergelijke opleidingen, zelfs voor een jonge instelling die op het punt staat ervoor gesubsidieerd te worden, kan dan ook niet door een universiteit worden aangevoerd als zijnde « de eigen karakteristieken » die een aangepaste behandeling verantwoorden in de zin van artikel 24, § 4, van de Grondwet.

Het recht op subsidiëring van onderwijsinstellingen wordt volgens de rechtspraak van het Hof beperkt door, enerzijds, het vermogen van de gemeenschap om de subsidiëring te laten afhangen van vereisten van algemeen belang en, anderzijds, door de noodzaak om de beschikbare financiële middelen te spreiden over de onderscheiden opdrachten van de gemeenschap.

Nu het de bedoeling was van de decreetgever om de financiering van de aanvullende academische opleidingen te beheersen kan verzoekende partij zich er niet over beklagen dat zij het « slachtoffer » zou worden van die financieel-beperkende maatregelen.

A.2.2. In het tweede middel verwijt de verzoekende partij de decreetgever dat deze voor het bepalen van het herziene basisbedrag voor de werkingsuitkering geen rekening gehouden heeft met de daadwerkelijk gevolgde voortgezette academische opleidingen, maar enkel met de voor financiering in aanmerking komende onderwijsbelastingseenheden in die opleidingen. Aldus zou de decreetgever criteria hebben gehanteerd die niet relevant zijn of minstens geen redelijk verband vertonen met het nagestreefde doel.

Gelet op de techniciteit van dat middel moet worden gesteld dat het niet gegrond lijkt na een eerste onderzoek van de gegevens waarover het Hof in het stadium van de schorsingsprocedure beschikt.

Het middel komt in hoofdzaak neer op een kritiek op het relevante karakter van de thans uitgewerkte financieringsmethode en houdt derhalve een opportuniteitskritiek in, die niet door het Hof kan worden beoordeeld.

Nu het, zoals reeds gesteld, de bedoeling van de decreetgever was om de werkingstoelagen van de universiteiten, inzonderheid wat de aanvullende academische opleiding betreft, te beheersen, kan men het de decreetgever niet ten kwade duiden dat hij juist met het oog op de berekening van die toelagen beperkende maatregelen in het leven heeft geroepen, en die berekening grondt op de situatie zoals die bestond vóór 1 februari 1994.

Voor het overige wordt verwezen naar hetgeen betreffende het eerste middel werd uiteengezet.

A.2.3. Het begrip « moeilijk te herstellen ernstig nadeel » duidt in de eerste plaats op de aard van het nadeel en de feitelijke moeilijkheid van het herstel. Moeilijk te herstellen is het nadeel dat niet alleen niet in natura, doch ook niet in gelijke waarde kan worden hersteld. De verzoekende partij toont niet aan dat het door haar aangevoerde nadeel aan die voorwaarden voldoet.

Door voor te schrijven dat de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de feiten moet bevatten waaruit moet blijken dat de onmiddellijke toepassing van de bestreden norm een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, heeft de wetgever een waarachtige bewijsvoering geëist van het risico van het nadeel en van de belangrijkheid ervan.

Het staat vast dat de verzoekende partij reeds twee jaar de aanvullende academische opleidingen heeft kunnen financieren met eigen middelen, aangezien zij, ingevolge de vroeger bestaande decretale bepalingen, pas vanaf 1995 aanspraak zou kunnen maken op financiering van de voortgezette academische opleidingen. Dit toont meteen aan dat het thans aangevoerde nadeel zeer hypothetisch is en allesbehalve moeilijk te herstellen.

Zoals de verzoekende partij het zelf toegeeft, is een financieel nadeel in beginsel niet moeilijk te herstellen. Het financiële nadeel dat voortvloeit uit de onmiddellijke uitvoering van de norm zal immers volledig kunnen worden hersteld in geval van vernietiging van die norm. Toch slaat de uiteenzetting van verzoekende partij op dat vlak praktisch uitsluitend op de financiële implicaties van de aangevochten decreetsbepalingen.

De verzoekende partij vermeldt een aantal absolute cijfers zoals die voorkomen in de begroting 1995, maar laat na die bedragen in relatie te brengen tot de totale begroting, zodat noch de verwerende partij, noch het Hof kunnen oordelen welke de juiste financiële weerslag van de aangevochten maatregel zou kunnen zijn.

Tevens moet worden beklemtoond dat de overheidsfinanciering niet de enige vorm is van financiering van de aanvullende opleidingen. Er wordt immers een inschrijvingsgeld gevraagd, dat in bepaalde gevallen hoger kan liggen dan het bedrag waarin het decreet van 12 juni 1991 voorziet.

Voor het overige worden weinig of geen concrete gegevens aangebracht die het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kunnen staven.

De verzoekende partij bewijst niet dat zij niet meer bij machte zou zijn om de voortgezette academische opleidingen te organiseren, en de bestaande opleidingen zal moeten afbouwen. Overigens tast de aangevochten maatregel voor de verzoekende partij de mogelijkheid niet aan om verder academisch onderwijs te verstrekken, wat haar oorspronkelijke en wezenlijke activiteit is.

Voorts wordt niet uiteengezet wat moet worden verstaan onder « het imago van een universiteit die niet alleen kandidatuuropleidingen biedt » en is het feit dat de financieringsbeperking noodzakelijkerwijze zou moeten leiden tot een beperking van de personeelsformatie een loutere veronderstelling die door geen enkel bewijskrachtig gegeven wordt gestaafd.

- B -

B.1. Naar luid van artikel 20, 1°, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof dient aan twee grondvoorwaarden te zijn voldaan opdat tot schorsing kan worden besloten :

- de middelen die worden aangevoerd moeten ernstig zijn;
- de onmiddellijke uitvoering van de bestreden maatregel moet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kunnen berokkenen.

Daar de twee voorwaarden cumulatief zijn, leidt de vaststelling dat één van die voorwaarden niet is vervuld tot verwerping van de vordering tot schorsing.

Over het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

B.2.1. De verzoekende partij voert tot staving van de vordering tot schorsing in de eerste plaats

aan dat de bestreden bepalingen haar een financieel nadeel berokkenen doordat ze een systeem van werkingstoelagen voor de universiteiten invoeren dat leidt tot een beperking van de financiering van de voortgezette academische opleidingen zoals die in het vooruitzicht was gesteld door het decreet van 12 juni 1991 betreffende de universiteiten in de Vlaamse Gemeenschap.

B.2.2. Zoals de verzoekende partij zelf erkent, is een dergelijk financieel nadeel bij een eventuele vernietiging van de bestreden bepalingen herstelbaar, zodat het op zich geen reden kan zijn om de vordering tot schorsing in te willigen.

B.3.1. De verzoekende partij voert tot staving van het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel echter ook aan dat onmiddellijke uitvoering van de bestreden bepalingen haar ertoe zou verplichten de bestaande voortgezette academische opleidingen af te bouwen, wat bijkomend tot gevolg zou hebben dat ze ook een deel van haar algemene aantrekkingskracht zou dreigen te verliezen en dat haar « imago van universiteit die niet alleen kandidatuuropleidingen organiseert » zou worden aangetast.

B.3.2. De bestreden bepalingen voeren een nieuw financieringsmechanisme in voor de voortgezette academische opleidingen, met de bedoeling de universiteiten aan te zetten tot een rationalisatie in het aanbod van dergelijke opleidingen (*Gedr. St.*, Vl. Raad, 1993-1994, nr. 600/5, pp. 5-6).

B.3.3. Op grond van artikel 127 van het bestreden decreet ontvangt de Katholieke Universiteit Brussel voor 1995 een werkingsuitkering van 186 miljoen frank, wat een vermindering betekent van 10,2 miljoen frank ten aanzien van de werkingsuitkering die de verzoekende partij had kunnen verwachten indien het decreet van 12 juni 1991 niet was gewijzigd door de bestreden bepalingen. De verzoekende partij, die aan het Hof geen gegevens over haar algehele financiële situatie verstrekt, bewijst evenwel niet dat ze door die vermindering in de onmogelijkheid zal verkeren de voortgezette academische opleidingen verder te organiseren.

Het is niet uitgesloten dat de weerslag van het inkomensverlies op het bestaan van de voortgezette academische opleidingen kan worden afgewend door een tijdelijke herschikking binnen het geheel van de beschikbare financiële middelen. In dat verband dient erop te worden gewezen dat de v.z.w. Katholieke Universiteit Brussel, zoals ze in haar verzoekschrift uiteenzet, erin is geslaagd

reeds gedurende twee jaar voortgezette academische opleidingen te organiseren zonder overheidssteun.

B.3.4. Derhalve is niet aangetoond dat het risico van het gevreesde nadeel, te weten de afbouw van de bestaande voortgezette academische opleidingen, zal kunnen zijn verwezenlijkt vooraleer het arrest dat over de grond van het geschil zal beslissen gewezen is.

B.4.1. Tot staving van het risico van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voert de verzoekende partij ten slotte ook aan dat de bestreden bepalingen tot een vermindering van de bestaande personeelsformatie zullen leiden.

B.4.2. Artikel 22 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 vereist dat de aan het Hof voorgelegde gegevens een genoegzame aanwijzing van tastbare feiten bevatten waaruit zou blijken dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan worden berokkend. Het Hof stelt vast dat ten deze de verzoekende partij geen concrete gegevens aanvoert met betrekking tot het beweerde risico van een onvermijdelijke vermindering van de bestaande personeelsformatie.

B.5. Uit wat voorafgaat vloeit voort dat niet is aangetoond dat de onmiddellijke uitvoering van de bestreden bepalingen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

De vordering tot schorsing moet derhalve worden verworpen.

Om die redenen,

het Hof

verwerpt de vordering tot schorsing.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 15 juni 1995.

De griffier,

De voorzitter,

L. Potoms

L. De Grève